

25 Aug. 1878.

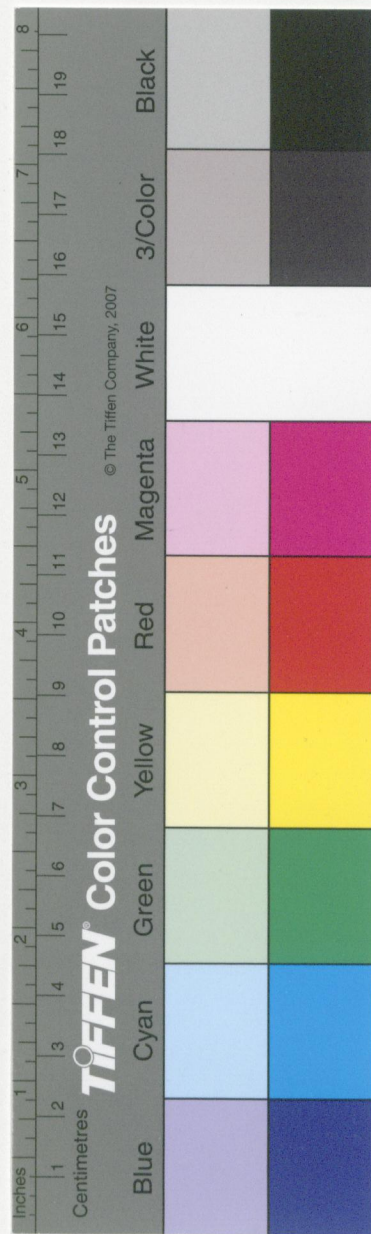
Ortsöfverlig kan jag vint arbetas
För att söka smida skaplig vens
Efter höga tankar glidigt letat
Och funderat länge hos ord tvärs.

Skrifva en kantal i strofver tunga
Tänkte jag, med pro- och epilog —
Men en längtan kunde jag än svinga
Ut, hos innerst på mitt hjerta lag.

Kunde Mammas i vårt hjerta skada
Lysas till den hemligaste slag
Skulle du blott se en tanke såda
Hos oss alla denna hära dag.

Mammas egen bild står just derinne
Alskad, skönt icke många än
Och en kring kring bilden i vårt sinne
Knyter af kon och välsignelser.

Fa vi be till Gud, så värms vi kunnat
Och vi veta, så har barnen hört

Att du lycka Dig hem mitti sunna,
Dig, som vi ha allt än tacka för.

Du, som lärt oss lilla gläd mot lifvet
Lärt oss tro upp det godas mykt
Och hvars blick är oss ett minne lifligt.
Som dig närmast till vårt hjerta lyft.

Och som konsten känd, än ej förlora
Under dagens tusende besvär
Tackar för det ädla och det stora
Som vår kostligaste ärf-delar.

Du, som varit bästa vän till vårde
Du, som ställt sig högt för oss en mät
Du som alla fört oss till vår länd
Vid kung, tydare eller färdig stäl.

Se, med stolthet kunna vi det säga,
Anna i våra äldre lund har
"Allt hvad adlast, lärt vi ej orkeja,
Ovänder fört i vår vår moders bröd!"

Glad på Elms vagnar Ork för mina
Kan jag vittna det; om till är
Från lilla Kade över Stena
Samma vittnesbörd blott mamma får

Och med slika framtidsperspektiv
Syns ej lifvet ännu dyrt och dock!
Och som hitintills var modra blifva
Lyckelig, trots att vi ha om: lovok!

